

Arrest

nr. 106 201 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. C. VERKEYN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Provincie Sindh). U beweerde bij aankomst in België meerderjarig te zijn. Echter werd op 22 januari 2010 door het Rode Kruis gesignaleerd aan de Dienst Voogdij dat u minderjarig beweerde te zijn bij aankomst in België. Op 18 december 2009 zou u 's avonds onderweg geweest zijn naar uw woning. Onbekenden zouden u vastgenomen hebben en u in een bestelwagen hebben gegooid. Ze zouden u verdoofd en meegenomen hebben naar een onbekende plaats. Toen u bijkwam, zou u zich in een kamer bevonden hebben met vier andere jongens (drie Pathanen en I(...), een jongen uit Karachi).

U zou vernomen hebben dat de taliban u als zelfmoordterrorist wilde gebruiken. U zou 16 dagen bij de taliban hebben verbleven. Samen met I(...) zou u een plan beraamd hebben om te ontsnappen. Op een ochtend zouden jullie achtergebleven zijn bij het handen wassen. Iedereen zou naar een andere kamer gegaan zijn voor het ochtendgebed. De poort zou los geweest zijn en jullie konden ontsnappen. Jullie zouden een tijd gewandeld hebben. Vervolgens zouden jullie aan vrachtwagenchauffeurs gevraagd hebben om jullie naar Karachi te brengen. U ging naar uw woning. Uw vader had ondertussen uw ontvoering aangegeven bij de politie. Na drie of vier dagen zou u uw woning hebben verlaten. U zag enkele personen die u herkende van toen u ontvoerd werd. Uw vader besloot u naar uw oom te sturen verderop in Karachi. Uw vader en oom zouden besloten hebben om u naar het buitenland te sturen. In de nacht van 13 op 14 januari 2010 zou u Pakistan verlaten hebben. Vanuit Karachi zou u een vlucht hebben genomen naar België, met een transit in Istanbul (Turkije). Op 15 januari 2010 kwam u aan in België. U vroeg asiel aan in België op 15 januari 2010.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een originele oude geboorteakte, een originele gecomputeriseerde geboorteakte, twee originele foto's van uzelf, een origineel politierapport en een bundel internetartikelen over de algemene situatie en de taliban in Pakistan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Het CGVS verwijst vooreerst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Daaruit blijkt dat u op datum van 24 februari 2010 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar als uw minimumleeftijd wordt beschouwd (zie administratief dossier). Echter hield u op het CGVS, op 12 mei 2011, toch vast aan uw minderjarigheid. U stelde tijdens dat eerste gehoor bij het CGVS dat u geboren bent op 1 januari 1994. U legde een oude en nieuwe geboorteakte voor met geboortedatum 1 januari 1994 (zie document, groene map en zie gehoorverslag CGVS 1 p.2). Aldus was u op het moment van uw eerste gehoor bij het CGVS op 12 mei 2011, zeventien jaar oud. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, werd er op 1 augustus 2011 besloten door de Dienst Voogdij dat de in casu vastgestelde afwijking tussen beide van meer dan vier jaar niet als redelijk aanvaard wordt (zie administratief dossier). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS, op 20 februari 2013, bleef u echter beweren geboren te zijn op 1 januari 1994 (zie gehoorverslag CGVS 2 p.2). Echter blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Pakistan zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-) documenten kunnen verkregen worden (zie document 1, blauwe map). Daarenboven kan nog opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat er een nieuwe geboorteakte (gecomputeriseerde) werd aangevraagd aangezien u reeds een volwaardige originele geboorteakte had die werd uitgereikt net na uw geboorte (zie document 2 en 3, groene map). Het is ook merkwaardig dat u die documenten pas verkreeg amper twee dagen voor uw eerste interview bij het CGVS (zie gehoorverslag CGVS 2 p.9). U beweerde dat u tot de achtste klas zou hebben gestudeerd in Pakistan en u zou daarvan een diploma hebben verkregen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). U legde echter geen schoolattesten voor, nochtans gaf u aan dat deze bij u thuis in Pakistan liggen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5). De twee foto's zijn geen bewijs van uw beweerde minderjarigheid (zie document 1, groene map). Immers kan niet geverifieerd worden waar en wanneer deze werden genomen. Overigens legde u over het tijdstip van de data van de foto's tegenstrijdige verklaringen af (zie gehoorverslag CGVS 2 p.11). Eerst stelde u dat ze twee weken voor uw vertrek uit Pakistan werden genomen om daarna te stellen dat ze drie of vier maanden voor uw vertrek werden genomen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.11). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd.

Voorts verklaarde u de taliban te vrezen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14). U zou ontvoerd geweest zijn en zestien dagen vastgehouden zijn. Later zou u in Karachi dezelfde personen hebben herkend.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de tijdssituering van de beweerde feiten niet lijkt te kloppen. Er dient vastgesteld te worden dat u initieel aangaf dat de twee foto's die u neerlegde werden genomen twee weken voor uw vertrek uit Pakistan nabij uw woning te Karachi (zie gehoorverslag CGVS 2 p.11). U situeerde uw vertrek uit Pakistan in de nacht van 13 op 14 januari 2010 (zie gehoorverslag

CGVS 2 p.5). Dit houdt in dat de foto's werden genomen begin januari 2010. Echter zou u volgens uw verklaringen op dat moment zijn vastgehouden op een onbekende plaats door de taliban gezien u ontvoerd werd op 18 december 2009 en 16 dagen werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14 en p.16). Dit houdt in dat u pas in de tweede week van januari 2010 terug thuis verbleef. Op het moment dat de foto's werden gemaakt kon u volgens u verklaringen dan niet in Karachi geweest zijn maar verbleef u toen bij uw ontvoerders. Vervolgens gaf u aan dat de foto's niet twee weken voor uw vertrek werden gemaakt maar drie of vier maanden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.11). Het is opvallend dat u plotseling uw verklaringen wijzigde. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder stelde u dat u na uw ontvoering zestien dagen op een onbekende plaats werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Gedurende die zestien dagen zou u geïndoctrineerd zijn door de taliban en zou u een opleiding hebben gekregen. Ze wilden dat u zelfmoordaanslagen zou plegen. Zo verklaarde u dat de talibanleden en een 'mullah' met u kwamen spreken over jihad (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Uw verklaringen over de indoctrinatie die u onderging tijdens die zestien dagen en uw gevangenschap kunnen allerm minst als spontaan of doorleefd worden beschouwd. Ze zouden over zelfmoordaanslagen en martelaarschap gesproken hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). U werd daarop ook gevraagd om uit te leggen wat "jihad" is. Uw antwoord op deze vraag houdt u beperkt tot "vechten voor de Islam en de Islam te verdedigen" (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). U kon ook niet verklaren waarom u precies zelfmoordaanslagen zou moeten plegen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Ook over de plannen die de taliban met u zou gehad hebben, bleef u op de oppervlakte. U stelde enkel dat ze u wilden klaarmaken en gebruiken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Het CGVS stelde de vraag hoe de taliban u trachtte te overtuigen om zelfmoordaanslagen te plegen. U stelde dat ze verhalen vertelden en incidenten aanhaalden en boeken hadden. Gevraagd welke incidenten ze aanhaalden, antwoordde u dat het ging over incidenten die door andere jongens eerder werden gepleegd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.18). Echter kon u geen concrete incidenten aanhalen, wat bevreemdend is gezien de taliban meer dan waarschijnlijk gedetailleerde incidenten zou aangehaald hebben om u te overtuigen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.18). Ook wanneer u de open vraag gesteld wordt om de kamer te beschrijven waar u werd gevangengehouden, houdt u het kort op "dat er enkele foto's hingen en dat er dingen waren om te slapen" (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Op de foto's zouden scènes met betrekking tot de natuur gestaan hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Uiteindelijk stelde u dat de foto's ook handelden over de jihad en de hemel die u zou verdienen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Gevraagd naar het complex waar u verbleef, stelde u summier dat het een grote plaats was met verschillende kamers, er muren en een poort waren en ook een park (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Dit betreffen echter allemaal verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen. Het is ook merkwaardig dat u geen wapenopleiding kreeg gezien de taliban u als zelfmoordagent wilde gebruiken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). U stelde eerst dat de personen die u ontvoerden behoorden tot de groepering 'Tehrik-E-Taliban Pakistan' omdat dit op de foto's stond (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Echter werd u eerder gevraagd wat er op die foto's stond en gaf u enkel aan dat het natuurfoto's en foto's betroffen over de jihad. Nergens gaf u aan dat de naam van de groepering op de foto's stond aangegeven. Vervolgens stelde u dat u het wist omdat uw ontvoerders dit hadden verteld (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Het is dan ook opvallend dat uw ontvoerders u niets hebben verteld over de organisatie op zich (zie gehoorverslag CGVS 2 p.18).

Voorts kan ook enige bedenking worden geformuleerd bij uw beweerde ontsnapping. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban na vergaande inspanningen om u te ontvoeren en u te rekruteren (indoctrinatie en oefeningen) het slot van de poort van het complex zomaar zou openlaten (zie gehoorverslag CGVS 2 p.18). En u op die manier de mogelijkheid zou geven om gewoon van de plaats weg te wandelen en zo te ontkomen. Het is mogelijk dat de talibs deelnamen aan het ochtendgebed maar ze zouden op zijn minst de poort op afdoende wijze hebben gesloten of enige bewakers hebben geplaatst. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw ontvoering door de taliban.

Vervolgens moet er gewezen worden op uw toch wel zeer passieve houding vanaf het ogenblik van uw ontsnapping. U en I(...) zouden vrachtwagenchauffeurs hebben tegengehouden en gevraagd hebben om jullie naar Karachi te brengen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.19). Jullie zouden niets hebben verteld over jullie ontvoering wat merkwaardig is (zie gehoorverslag CGVS 2 p.19). Toen u thuiskwam, nam u sindsdien geen stappen om u tegen de taliban te beschermen, dit ofschoon ze u ontvoerd hadden. U of uw familie zijn niet naar de politie gestapt om bescherming te vragen (zie gehoorverslag

CGVS 2 p.20). U heb dit ook nagelaten te doen nadat u uw ontvoerders zou hebben gespot in Karachi. U stelde dat u en uw familie bang waren en dat de omstandigheden slecht zijn in Karachi (zie gehoorverslag CGVS 2 p.21). Echter had u de autoriteiten of andere instanties kunnen raadplegen om bescherming te vragen, indien u zich bedreigd voelde gezien u geen vrees koesterde voor de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS 2 p.21). Dat u dit niet hebt gedaan, breekt ten stelligste uw beweerde vrees verder af.

Verder kan er weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde reisweg. U beweerde met een vals paspoort te zijn gereisd naar België (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7). Behalve de geboortedatum en de kleur kon u geen enkel detail verschaffen over het valse paspoort (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7 en p.8). U zou ook het valse paspoort niet hoeven te tonen hebben. De smokkelaar zou voor u in de rij hebben gestaan en alles voor u gedaan hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8). Daar bij een internationale reis uw identiteitspapieren altijd individueel gecontroleerd kunnen worden, zou men toch minstens van u mogen verwachten dat u weet heeft van de identiteit en nationaliteit waaronder u reisde.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 2, blauwe map). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat uw ingeroepen vrees voor de taliban niet aannemelijk is. U maakte geen gewag van een vrees ten overstaande van de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS 2 p.22). U bent een gezonde jongeman, die weliswaar beperkte studies heeft gevolgd maar u bent zowel het Urdu als het Engels machtig zodat u probleemloos uw leven op zelfstandige kunt verderzetten in een ander deel van Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3 en p.6). U beweerde dat de taliban u overal zou kunnen vinden maar dit is een blote bewering die u niet staft (zie gehoorverslag CGVS 2 p.22).

Tot slot merkt het CGVS nog op dat u bij monde van uw advocaat gewag maakte van enige vertaalproblemen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.24). Het CGVS heeft u aangespoord om enige fouten aan te geven en te signaleren. U stelde dat er behalve een summiere beschrijving van het rituele handenwassen voor een gebed, geen andere problemen waren (zie gehoorverslag CGVS 2 p.24 en p.25).

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Over het politierapport (zie document 4, groene map) kon u weinig gegevens aanreiken. U wist niet wanneer het werd ingediend (zie gehoorverslag CGVS 2 p.12). Noch kende u de inhoud (zie gehoorverslag CGVS 2 p.12). U gaf aan dat u het niet eens hebt gelezen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.11 en p.12). Gezien documenten gepaard moeten gaan met geloofwaardige verklaringen, kan er geen geloof worden gehecht aan het document. Het is dan ook geenszins een bewijs van uw ontvoering door de taliban. De bundel internetartikels (zie document 5, groene map) voegt niets toe aan uw individueel asielrelaas. Uw naam staat er niet in en ze hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist één na één de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan met de betwisting van de vaststelling uit de bestreden beslissing inzake de leeftijd van verzoeker: *“Verweerder beschouwt de beweerde minderjarigheid van verzoeker niet als geloofwaardig omdat hij een nieuwe geboorteakte (gecomputeriseerde) aanvroeg terwijl hij er al één had.*

De voorgelegde documenten van verzoeker zijn allemaal originele documenten. Verzoeker heeft de gecomputeriseerde akte aangevraagd (via zijn vader) omdat er geen geloof werd geacht aan de eerder voorgelegde akte. Verzoeker wou het tegendeel bewijzen.”

Verzoeker betwist de correctheid van de test waarmee de leeftijd van een persoon wordt vastgesteld. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat inzake verzoekers leeftijd de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op de beslissing van 24 februari 2010 van de Federale Overheidsdienst Justitie waarin wordt vastgesteld dat uit het medisch onderzoek is gebleken dat verzoeker een minimumleeftijd van 20,6 jaar heeft en dat rekening houdend met een standaarddeviatie van twee jaar, kan gesteld worden dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Indien verzoeker het resultaat van de analyse uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij wenste te betwisten, kon hij tegen deze beslissing beroep instellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na betekening van de beslissing door de Dienst Voogdij. Verzoeker kan het resultaat van het medisch onderzoek aldus niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Vervolgens dient opgemerkt te worden dat de essentie van de weigering van de asiel- en subsidiaire beschermingsstatus de vaststelling betreft dat verzoekers asielrelaas niet aannemelijk is. De considerans over de leeftijd van verzoeker is dan ook een bijkomend motief. Kritiek hierop kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zijn relaas niet aannemelijk is.

Ook nog aangaande zijn leeftijd stelt de verzoekende partij dat *“volgens verweerder legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat de foto's genomen werden.*

Verzoeker heeft zich hier inderdaad vergist. De foto's werden 3 à 4 maanden voor zijn vertrek genomen. De feiten zijn van drie jaar geleden en het was niet gemakkelijk voor verzoeker om alles exact te herinneren."

De Raad meent dat dit, zoals er *supra* reeds op gewezen werd, een bijkomend motief is.

De verzoekende partij betwist eveneens de vaststellingen betreffende de tijdssituering van de ontvoering: *"Volgens verweerster was verzoeker vaag over zijn gevangenschap bij de taliban. Verzoeker kon duidelijk aangeven wanneer en hoe lang hij ontvoerd is: "Wanneer werd u ontvoerd? In december 2009. Weet u de datum nog? Op een vrijdag. Het was 18 december, ik was al naar de moskee geweest."* (gehoorverslag, tweede verhoor van verzoeker, dd. 20 februari 2013, p. 14)

Verzoeker is geen lid van de organisatie. Hij was er uiteindelijk slechts 16 dagen. In die periode probeerden ze hem te indoctrineren met de leer over de Jihad en probeerden ze hem psychologisch klaar te maken voor het plegen van zelfmoordaanslagen."

Waar de verzoekende partij de tijdssituering aanhaalt om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen, is de Raad van oordeel dat dit geen *in concreto* weerlegging is van de vaststelling dat verzoeker zijn verblijf gedurende 16 dagen niet aannemelijk kan maken en hierover zeer vage en weinig doorleefde verklaringen aflegt. De Raad meent dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

Het motief van de bestreden beslissing stelde derhalve terecht vast dat: *"Verder stelde u dat u na uw ontvoering zestien dagen op een onbekende plaats werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Gedurende die zestien dagen zou u geïndoctrineerd zijn door de taliban en zou u een opleiding hebben gekregen. Ze wilden dat u zelfmoordaanslagen zou plegen. Zo verklaarde u dat de talibanleden en een 'mullah' met u kwamen spreken over jihad (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Uw verklaringen over de indoctrinatie die u onderging tijdens die zestien dagen en uw gevangenschap kunnen allerminst als spontaan of doorleefd worden beschouwd. Ze zouden over zelfmoordaanslagen en martelaarschap gesproken hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). U werd daarop ook gevraagd om uit te leggen wat "jihad" is. Uw antwoord op deze vraag houdt u beperkt tot "vechten voor de Islam en de Islam te verdedigen" (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). U kon ook niet verklaren waarom u precies zelfmoordaanslagen zou moeten plegen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Ook over de plannen die de taliban met u zou gehad hebben, bleef u op de oppervlakte. U stelde enkel dat ze u wilden klaarmaken en gebruiken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Het CGVS stelde de vraag hoe de taliban u trachtte te overtuigen om zelfmoordaanslagen te plegen. U stelde dat ze verhalen vertelden en incidenten aanhaalden en boeken hadden. Gevraagd welke incidenten ze aanhaalden, antwoordde u dat het ging over incidenten die door andere jongens eerder werden gepleegd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.18). Echter kon u geen concrete incidenten aanhalen, wat bevreemdend is gezien de taliban meer dan waarschijnlijk gedetailleerde incidenten zou aangehaald hebben om u te overtuigen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.18). Ook wanneer u de open vraag gesteld wordt om de kamer te beschrijven waar u werd gevangengehouden, houdt u het kort op "dat er enkele foto's hingen en dat er dingen waren om te slapen" (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Op de foto's zouden scènes met betrekking tot de natuur gestaan hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Uiteindelijk stelde u dat de foto's ook handelden over de jihad en de hemel die u zou verdienen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). Gevraagd naar het complex waar u verbleef, stelde u summier dat het een grote plaats was met verschillende kamers, er muren en een poort waren en ook een park (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Dit betreffen echter allemaal verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen. Het is ook merkwaardig dat u geen wapenopleiding kreeg gezien de taliban u als zelfmoordagent wilde gebruiken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16). U stelde eerst dat de personen die u ontvoerden behoorden tot de groepering 'Tehrik-E-Taliban Pakistan' omdat dit op de foto's stond (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Echter werd u eerder gevraagd wat er op die foto's stond en gaf u enkel aan dat het natuurfoto's en foto's betroffen over de jihad. Nergens gaf u aan dat de naam van de groepering op de foto's stond aangegeven. Vervolgens stelde u dat u het wist omdat uw ontvoerders dit hadden verteld (zie gehoorverslag CGVS 2 p.17). Het is dan ook opvallend dat uw ontvoerders u niets hebben verteld over de organisatie op zich (zie gehoorverslag CGVS 2 p.18)."*

Voorts meent de verzoekende partij dat *“Verweerster vindt het ongeloofwaardig dat verzoeker zo gemakkelijk kon ontsnappen. Tijdens die 16 dagen was er iedere morgen hetzelfde gebedsritueel en zo heeft verzoeker kunnen zien dat dat het meest geschikte moment was om te ontsnappen. De deur was toen telkens onbewaakt en de sleutel zat erop. Tijdens het gebed bewoog er niemand en was iedereen geconcentreerd op het gebed.”* Zij verwijst hiervoor naar het gehoorverslag van het tweede gehoor (p. 18).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent, kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Aangaande verzoekers houding tijdens de ontsnapping benadrukt de verzoekende partij dat: *“Verweerster verwijt verzoeker dat hij niet naar de politie gestapt is na z'n ontsnapping. De politie kan niet op tegen de Taliban in Pakistan en ze kunnen zeker niets doen voor één persoon. Dagelijks zijn er bomaanslagen in Karachi. Als de politie de stad niet eens kan beschermen, hoe kunnen ze dan één persoon beschermen? Bovendien zou de politie hem waarschijnlijk vastgehouden hebben en hard ondervraagd hebben. Verzoeker zag dat niet zitten uit angst.”*

Verder stelt de verzoekende partij dat *“Verweerster verwijt verzoeker dat z'n relaas over z'n reisweg ongeloofwaardig is.*

Het is algemeen geweten dat asielzoekers van smokkelaars niets mogen zeggen over hun reisweg. Anders lopen ze het risico dat hun familie in het land van herkomst zal bedreigd worden door de smokkelaar. De smokkelaar wil natuurlijk dat de reisroutes en de gegevens van de gebruikte paspoorten niet bekend geraken bij de overheden.”

De Raad is het *in casu* niet eens met de bestreden beslissing betreffende het motief aangaande het inroepen van overheidsbescherming, gezien de volatiele toestand die in Pakistan bestaat tussen extremistische militanten en de autoriteiten, waarvan volgens de SRB vooral de politiediensten slecht opgeleid en corrupt zijn. Redelijkerwijze kan niet van verzoeker verwacht worden dat hij *in casu* beroep zou doen op de *“chronisch corrupte”* politiediensten (zie administratief dossier SRB: “Corruptie en vervalste documenten in Pakistan”, 9 maart 2012, p. 7 e.v.). De Raad beschouwt het dan ook als een overtoollig motief, dat geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het gehele asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de vaststellingen betreffende de reisweg.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept de verzoekende partij zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De verzoekende partij stelt: *“In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker. Er is geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit het noordwesten van Pakistan.”*

Vooreerst wijst de Raad er op dat zowel de verzoekende partij als de bestreden beslissing er verkeerdelijk van uitgaan dat verzoeker uit het noordwesten van Pakistan afkomstig is. Verzoeker verklaarde dat hij afkomstig is uit Karachi, in de provincie Sindh (gehoorverslag p. 4) en er zijn hele leven verbleven te hebben. Dit blijkt ook uit de eerste zin van de bestreden beslissing. Uit de SRB (“Algemene veiligheidssituatie in Pakistan, 31 oktober 2012, p. 7-8) blijkt dat Karachi in het zuiden van Pakistan ligt en derhalve hoegenaamd niet als noordwesten van Pakistan kan bestempeld worden.

Hoewel diezelfde SRB erkent dat er sprake van gerichte geweldsacties zijn in Karachi (p. 17), stelt de Raad vast dat er geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet. De door de verzoekende partij neergelegde informatie is niet pertinent daar zij steeds handelt over het noordwesten van Pakistan en niet aanwijst wat de relevantie ervan zou zijn voor het geval van verzoeker die afkomstig is uit Karachi. Ook de vermelding in de bestreden beslissing van de situatie in het noordwesten van Pakistan en de mogelijkheid om elders te leven in Pakistan is irrelevant vermits verzoeker niet afkomstig is uit dit gebied.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Bovendien rust ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast op de verzoekende partij. De memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). *In casu* slaagde de verzoekende partij er niet in haar asielrelaas aannemelijk te maken, waardoor enige band met haar concrete toestand niet aangetoond is.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van art. 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; van de algemene

beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het *fair-play* beginsel, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Betreffende de opgeworpen schending van de richtlijn 2004/83/EG verwijst de Raad naar de behandeling van deze schending in het vorige middel.

Aangaande de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dient de Raad vast te stellen dat deze nog niet is omgezet in Belgisch recht en de termijn voor omzetting van deze richtlijn nog niet is overschreden, waardoor de verzoekende partij deze richtlijn niet dienstig kan invoeren.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Aangaande artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet en het motief uit de bestreden beslissing inzake het mogelijke interne vluchtalternatief, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld met betrekking tot de afkomst van verzoeker. Daar verzoeker niet uit het noordwesten van Pakistan afkomstig is, dringt een intern vluchtalternatief zich niet op, omdat er in Karachi geen sprake is van een situatie in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet. Dit is derhalve een overtoollig motief, dat echter geen afbreuk doet aan de rest van de vaststellingen tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 februari 2013 op het commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Urdu machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De Raad meent dat het *fair-play* beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de *fair-play* doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont niet aan dat dit te dezen in hoofdzaak van verweerder het geval is.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen

aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

G. de MOFFARTS